

[Qvist Hansen.]

skabelige instrumenter. Det ville dog vistnok være lidt hasarderet, om man, samtidig med at man byggede et sådant hjem i 1950, undlod at tage alle de mest moderne instrumenter og indretninger med i beregningerne.

Det ærede medlem hr. Fibiger ønsker, at man skal tage sagen op til fornyet overvejelse og fornyet udvalgsbehandling. Heroverfor vil jeg sige, at der er mere end een ting, der spiller ind her. De medlemmer af det høje ting, der var med i udvalget i 1947, var jo bl. a. også med i Viborg og så Viborg sindssygehospital. I Viborg er som bekendt en del af hospitalet indrettet i det forhenværende tugthus. Altså — det, man kasserede som ubrugeligt til tugthus, da man opførte Horsens straffeanstalt, lavede man en lille smule om ved at rive nogle skillerum ned o. s. v., og så tog man det i brug til sindssyge, og det bruger man den dag i dag.

En af grundbetragtningerne i betænkningen er, at såsnart vi får bygget det nordjyske sindssygehospital, skal patienterne fra Viborg overflyttes til det, så at man kan få den gamle bygning i Viborg revet ned og få påbegyndt de forandringer, der i høj grad er påkrævet dér.

Jeg har gerne villet sige dette, for at man deraf kan forstå, at vi ikke igen kan trække sagen i langdrag. Vi kan ikke nedsette en ny kommission, nedsette et nyt udvalg o. s. v. til at fortsætte forhandlingen. Sagen trænger sig på — og sagen blev vedtaget i 1947, da man vedtog, at det nordjyske sindssygehospital skulle placeres i Brønderslev.

Hvordan tror man iøvrigt, det vil gå med hensyn til rigsdagsarbejdet i al almindelighed, hvorledes tror man det vil gå ude omkring i kommunerne med tilliden til rigsdagen, hvis vi nu går bort fra det, der er vedtaget? Så vil man, hvis vi vedtager et eller andet, i fremtiden derude sige til sig selv: ja, vi må nok alligevel hellere vente, for der er mulighed for, at når der er gået 2—3 år, så kommer rigsdagen i tanker om, at det skal alligevel ikke være således, anlæggene skal ikke placeres på den plads, man først havde bestemt. Ingen kommuner, ingen kommunale myndigheder kan gå ind i samarbejde med staten i fuld fortrøstning på den måde.

Endelig vil jeg sige angående hospitalets bygning i Brønderslev, at ingen kan nære tvivl om, at når man vil ofre de store beløb, der her er tale om, på opførelse af et sindssygehospital, vil det blive indrettet på en sådan måde, at man tager alle de bedste og

nyeste tekniske og videnskabelige hjælpemidler i brug. Man tager lægerne med på råd ved indretningen af hospitalet, man tager teknikerne med, så man har en garanti for, at de penge, staten bruger på dette bygningsværk, bliver givet så godt ud som vel muligt. Jeg har dog så megen tillid til lægerne og lægevidenskaben — endskønt den tit kan være blevet rokket en hel del —, at jeg, når det først er en kendsgerning, at det nordjyske sindssygehospital er placeret i Brønderslev, ikke nærer tvivl om, at vore læger og videnskabsmænd vil gøre alt for, at behandlingen på dette hospital vil blive så god som overhovedet mulig for de stakkels mennesker, der er henvist til at tilbringe nogen tid, kortere eller længere, på hospitalet.

Jeg vil gerne til slut have lov til, i forbindelse med talen om beliggenheden ved den store by og det store centralsygehus, at nævne, at det dog i dag er sådan, at patienterne på Aarhus sindssygehospital må vente indtil et helt år, ja over et år, inden de kan blive indlagt på Aarhus kommunehospital til en nødvendig operation. Det taler efter min mening ikke særlig til gunst for beliggenheden ved de store hospitaler, når der er en ventetid på over et år. Brønderslev kommune er klar over, at i det øjeblik sindssygehospitalet er en kendsgerning, vil det kræve store ofre af kommunalbestyrelsen og af amtet. Man er indforstået med, at de specialister, der er nødvendige, skal skaffes tilveje. Man har allerede i 1944 ført forhandlinger og gjort, hvad man kunne, for dengang at skaffe specialister til byen, og det er ikke kommunalbestyrelsens skyld, at disse specialister ikke kom. Jeg kender forholdet så meget, at jeg ved, at den dag der er brug og trang for disse specialister i forbindelse med sindssygehospitalet, vil man også fra den side sætte alt ind på, at disse specialister bliver bragt tilveje og nedsetter sig.

Jeg vil gerne tilslutte mig de bemærkninger, den højtærede indenrigsminister fremsatte om, at man nu i det høje ting een gang for alle bør afgøre, at den beslutning, der blev taget i 1947 om at placere det nordjyske sindssygehospital i Brønderslev, skal stå ved magt, så at sagen dermed er uddebatteret her. Jeg anbefaler at stemme imod det ændringsforslag, der er stillet af det ærede medlem hr. Fibiger m. fl., og tilslutte sig den stilling, der er indtaget af det andet mindretal, og som den højtærede indenrigsminister er gået ind for og så varmt har anbefalet.